

første Række maatte nævnes Socialdemokratiet og dets Presse. Jeg vil ikke undervurdere det Arbejde, som det ærede Medlems Parti har gjort baade i sin Presse og her i Rigsdagen, men om det ærede Medlem har Ret til just at sætte sit eget Parti og den socialdemokratiske Presse i første Række, er jeg ikke helt sikker paa, ja, jeg tvivler endogsaa derom. Men desuden har det ærede Medlem slet ikke nødvendig Gang efter Gang at gentage denne Ros af sit eget Parti her i Rigsdagen, for vi har hørt den saa tidt, at vi kan den udenad. Naar man staar enten overfor et Resultat eller med et Resultat, saa plejer man tidt at høre netop fra det ærede Medlem, at det er Socialdemokratiets og dets Presses ihærdige Virksomhed, som har hidbragt dette gode Resultat. Hvis det ærede Medlem kunde finde det overensstemmende med den Beskedenhed, som ogsaa han har noget af, ikke at fremhæve det saa ofte, som han gør, kunde vi endda godt finde os i det; for vi kender det jo i Forvejen, vi kender Pressen og dens Betydning, og vi kender ogsaa specielt den Presse, som det ærede Medlem anbefaler saa stærkt. Man kommer undertiden ved en saadan Lejlighed til at tænke paa, at enhver er Tyv i sin egen Næring, og at enhver Krømmer tror, at hans Varer er de bedste.

Jeg skal gentage, hvad jeg begyndte med at udtale, at jeg tror, det var bedst, at vi begrænsede os til at vedtage de nødvendige Supplementslove og at foretage den Ændring, hvorom alle synes at være enige, nemlig Indførelsen af Anklageprincippet, og derefter satte Loven, som den er vedtaget, i Kraft, saa kunde man altid, naar der kommer bedre Tider, vedtage de andre Ændringer, som i og for sig har min Sympati.

Ellinger: Jeg vil først i Tilslutning til, hvad den ærede sidste Taler (Emil Petersen) sagde om Socialdemokratiets Betydning med Hensyn til denne Sags Gang, minde om den lille Kendsgerning, at der har været nogle Proceskommissioner, og at de i første Række har udført et Arbejde, som vistnok højt overstraaler det Arbejde, Socialdemokraterne senere har udført, thi dette Arbejde har i Virkeligheden kun gaaet ud paa

at slaa til Lyd for de Tanker, som de fagkyndige og ganske upolitiske Proceskommissioner i sin Tid fremsatte. Jeg er endvidere enig med det ærede Medlem i, at naar man drøfter en Sag af saglig Natur som denne, er det netop heldigt, at Partiet ikke har sit bestemte Standpunkt, og at det er rart at høre selvstændige Mænds selvstændige Meninger. Det var et Uheld, det ærede Medlem havde, da han, lige efter at han havde gjort en ironisk Bemærkning til Højre, forbeholdt den Ret for Venstre, som han mente egentlig misprydede Højre.

Hvad angaar Udgifterne, har det ærede Medlem sikkert Ret i, at de aarlige Vedligeholdelsesudgifter for Retsbygningerne vil blive større, og man kan yderligere tilføje, at naar Retterne skal installeres, saaledes som det er foreslaaet, vil selvfølgelig ogsaa Administrationsomkostningerne, Funktionsnæromkostningerne og mange andre Udgifter i den daglige Drift blive større. At Omkostningerne vil blive større, naar man lægger Retterne hen til to Bygninger, end hvis man pressede dem ind i een, er ganske givet.

Der er ikke for mig Grund til at gøre mange Bemærkninger til, hvad den højtærede Justitsminister sagde, men jeg vil dog lægge Fingeren paa et meget vigtigt Punkt, og det er Forslaget om Landets Inddeling i 70 Retskredse. Den højtærede Minister udtalte, at det, som var foreslaaet med Hensyn til Fordelingen, var en foreløbig Skitse, ikke mere, og saa vilde for øvrigt Justitsministeren eller Justitsministeriet — man ved jo aldrig, hvor længe den højtærede Minister selv bliver siddende — nøje følge de Udtalelser, som kommer frem i Pressen og gennem Deputationer med Hensyn til Hoved- og Bi-Tingstedernes Anbringelse rundt omkring i Landet, og rette sig derefter, thi, sagde den højtærede Minister, det hele bliver i Virkeligheden kun et Spørgsmaal om Kontorhold, og i saa Henseende antog han, at man her inde paa Rigsdagen, naar Kontorholdsforøgelsen paa den Maade i Virkeligheden skulde komme Befolkningen til gode, vilde stille sig villigt dertil. Ja, det er jo meget muligt, at man vil det, men det vilde naturligvis være heldigt — jeg skal ikke stille noget Krav i saa Henseende til den højtærede Minister, for